

Чумацький Віз

Ліна Костенко

У Крим далекий виряджали сина.
Волів купляли, ярма і занози.
На оболоні мати голосила
І виливала на чумарку сльози.

Гули степи. Воли жували літо.
Печаті ратиць відміряли дні.
Туди ішли — як оживало літо.
Назад брели по мертвенній стерні.

Топили серце чумаки у кварти.
І, розхитавши гопаком корчму,
везли в степах, просмолені, чубаті,
важченну сіль, тараню і чуму.

Вона цвіла єгипетським намистом,
турецьким капцем в'язла до стопи,
і гайворонням, ніби чорним листом,
із неба облітала на степи.

Пограбувавши золоті хороми,
вітри в гаях ділили бариші.
Росла у тілі передсмертна втома,
передпісенна туга — у душі.

Полудрабок здригався під рукою,
гойдалось небо і пливло, пливло...
І, захлинувшись тугою терпкою,
лягав чумака пилюці на крило.

Виймали хлопці із ярма занози.
Шапки здіймали, випрягши волів...
Вогонь в'їдався в чорні ребра воза,
прив'язані за дишель до землі.

Худі тополі сплять довготелесо
над безгомінням стомлених доріг.

І полум'ям обгризені колеса
під вічним небом замітає сніг.

А в небі сяє між своїм обозом
Великий Віз безсмертністю коліс...
Оце і вся різниця поміж возом
і мрією про той же самий віз.